

[Landbrugsministeren.]

som først og fremmest angriber minkhvalpe, på ny i en række tilfælde både i Jylland og på øerne.

Man har ingen effektive medikamenter til behandling af mink angrebet af virus enteritis, men sygdommen kan derimod bekæmpes ved forebyggende vaccination.

I løbet af sommeren 1959 blev ca. 490 000 mink eller ca. halvdelen af hele den danske minkbestand vaccineret mod virus enteritis, idet pelsdyravlerne var klar over, at det var nødvendigt at træffe modforholdsregler til imødegåelse af de meget alvorlige følger, sygdommen medfører. Sygdommen angriber først og fremmest minkhvalpe, og man har eksempler på, at fra 10 til 80 pct. af hvalpene på en angrebet farm kan dø.

Vaccinen fremstilles i Canada, og man mener, at de meget tabvoldende udbrud af sygdommen blandt ikke fravænnede minkhvalpe kan undgås ved vaccination af avlstæverne før eller lige i begyndelsen af drægtighedsperioden, d. v. s. senest 1. marts.

Den anvendte vaccine har efter foreliggende oplysninger overalt, hvor den har været brugt, vist sig at være overordentlig effektiv.

Når der af Dansk Pelsdyravlerforening er fremsat ønske om lovhjælp til at påbyde vaccination af pelsdyr mod virus enteritis, skyldes det, at en vaccination på frivilligt grundlag ikke kan forventes gennemført i fuldt omfang og derfor ikke giver minkbestanden som helhed den nødvendige beskyttelse mod sygdommen.

Da man ikke kan se bort fra muligheden af, at det også kan vise sig hensigtsmæssigt at vaccinere mod andre ondartede smitsomme pelsdyrsygdomme, åbner lovforslaget mulighed for også at påbyde vaccination mod hvalpesyge og andre ondartede smitsomme pelsdyrsygdomme.

Lovforslaget er tiltrådt af Dansk Pelsdyravlerforening og har tillige været forelagt Landbrugsrådet, De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger, der ikke har haft bemærkninger til lovforslaget.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, tillader jeg mig at anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje folketing.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker

og

forslag til lov om retten til fotografiske billeder.

Valgt blev: *Lars M. Olsen, Alsing Andersen, K. B. Andersen, Nina Andersen, Chr. Christiansen, Hougaard, Søgaard, Helge Larsen, Gøting, Helga Pedersen, Marius Buhl, N. Chr. Christensen, Per Federspiel, Hartling, Bagholm, Hanne Budtz og Ellen Strange Petersen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om nedlæggelse af statsbrandforskringsfonden.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2408).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 115 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1958.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2373).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 123 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet folketingets ombudsmand meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning i anledning af en under 24. august 1959 i København undertegnet overenskomst med tilhørende brevvekslinger mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om ydelser til fordel for danske statsborgere, der har været ramt af national-socialistiske forfølgelsesforanstaltninger.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 1779, fremsættelsen i tiden sp. 2052).

Sagen sættes til forhandling.

Poul Hansen (Svendborg): Det forslag til folketingsbeslutning, som den højtærede udenrigsminister her har fremsat, er resultatet af en længere forhandling mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland. Efter den nøje, detaljerede redegørelse, hvormed forslaget fremsættelse blev ledsaget, skal jeg kun gøre ganske enkelte bemærkninger, idet jeg helt ud kan tilslutte mig det fremførte.

Det er med tilfredshed, jeg konstaterer, at regeringen under forhandlingerne har stået i nøje kontakt med de organisationer, der fortrinsvis omfatter de forfulgte personer, nemlig Fællesudvalget for Danmarks tidligere politiske Fanger og Mosaisk Trossamfund, og at disse organisationer har erklæret sig indforstået med forhandlingernes førelse og resultatet ud fra det synspunkt, at her opnås, hvad der under de foreliggende omstændigheder er muligt. Det gør mig ondt, hvis de forlydender, der har været fremme i enkelte aviser om, at der skulle opstå uro om denne sag, skulle tale sandt.

Som det fremgår af fremsættelsen, var det rimeligt, at Danmark i lighed med andre vesteuropæiske lande deltog i de fælles bestræbelser for at opnå erstatning, så

meget mere som det også har været ønsket af de nævnte organisationer. Det er klart, at et spørgsmål af denne art altid vil rejse en strøm af dybe følelser i mindet om det nazistiske rædselsherredømme, men det synes mig lige så ligetil, at hvis man føler, at overgrebene har efterladt et krav af pligtmæssig og moralsk karakter, så må man også kunne rejse dette krav om erstatning til ofrene for terror, og så har forhandling og drøftelse med den anden part også været nødvendig, sådan som forholdene ligger.

Jeg vil understrege den højtærede udenrigsministers slutbemærkninger om, at Danmark må betragte erstatningen som et udtryk for det demokratiske Tysklands vilje til i nogen grad at råde bod på det national-socialistiske styres misgerninger, ikke for at disse skal glemmes, men for at fastslå, at der nu er opstået et andet Tyskland. Jeg tilføjer, at således står det også for mig. Vi kan ikke, og vi skal ikke tilgive det onde, men vi skal ej heller afvise gode kræfter, der søger at råde bod på noget af den uret og den grusomhed, vi har været vidne til.

Det er mig ligeledes en tilfredsstillelse, at det bliver det danske samfund, der skal søge at fordele midlerne, ikke efter et velgørenhedsprincip, men i et forsøg på at give oprejsning og mildne sår, som aldrig kan heles. Forslag til midlernes fordeling vil senere fremkomme fra regeringen, og vi vil gerne i et udvalg høre nærmere om de tanker, man har om dette, ligesom måske også andre spørgsmål kan belyses, herunder bl. a., om man kan give udvalget oplysninger om, hvad forbeholdet fra dansk side i forbindelse med ordningen i henhold til artikel 5, stk. 2, i Londonoverenskomsten af 1953 om Tysklands gæld til udlandet muligt kan indebære.

Med disse ord skal jeg anbefale beslutningsforslagets fremme.

Helga Pedersen: Den anden verdenskrig varede 5-6 år, men det har taget adskillige gange dette åremål at gøre op med de problemer, der fulgte herefter. Her i tinget skal vi nu, næsten 15 år efter krigens afslutning, afgøre, om vi fra Vesttyskland vil modtage et beløb, der kun udgør delvis erstatning til en del af de personer, der blev nationalsocialismens ofre. Den skade